

by některému z nich nedostalo se nějaké výhody oproti ostatním věřitelům, leda že by vyrovnávací (úpadkový) řád sám připouštěl výjimku. Zákon, nutě menšinu věřitelů, aby při vyrovnání podřídila se ve vyrovnávacím nebo úpadkovém řízení většině, chrání tuto menšinu tím, že vylučuje jakékoliv zjevné nebo skryté výhody pro jednotlivého věřitele a postupuje ostrými prostředky §u 47 vyrov. ř. a §u 150 (5) konk. ř. proti úmluvám, tomuto zákazu se přičítám. Záleží jen na tom, zda z podnětu vyrovnávacího řízení, buď již započatého nebo teprve zamýšleného, nebo v nějaké třeba jen vzdálené souvislosti s ním, nějaká výhoda některému z věřitelů objektivně byla vyhrazena. Naproti tomu jsou subjektivní momenty, zejména pohnutka a účel takové úmluvy právě tak nerozhodny, jako její hospodářský význam a úspěch. Jest tedy úplně lhostejno, zda jde o výhodu již poskytnutou, či jen smluvně slíbenou; zda jde o pohledávku v řízení přihlášenou či nepřihlášenou; zda mělo býti docíleno hlasování v určitém směru čili nic; zda mělo to pro výsledek vyrovnání nějaký význam či žádný; zda byla vůbec nějaká výhoda zamýšlena a zda byl si věřitel výhody té vědom; zda vyhradil výhodu sám dlužník či někdo jiný, třeba i bez vědomí dlužníka a třeba i jen z prostředků oné třetí osoby. Rovněž nic nezáleží na formě, ve které výhoda uskutečněna býti měla. Takovou výhodou jest tudíž také převzetí dluhu se strany manželky za manžela, který se vyrovnává, ať již jde o převzetí dluhu na místě dlužníka, nebo vedle něho a třeba i bez jeho vědomí (§§ 1405—1407 obč. zák.), neboť ostatním věřitelům stejné výhody se nedostalo (viz také § 30 (1) čís. 1 konk. ř.). Tomu nevádí předpisy §§ 17, 18 a 48 vyr. ř. (§ 151 konk. ř.), které mají na mysli spoludlužníky a rukojmí z doby před vyrovnávacím řízením a bez jakéhokoliv vztahu k němu. V tomto případě byl dluh manželův převzat manželkou za doby vyrovnávacího řízení a sama žalobkyně při svém výslechu udala, že věděla, že manžel žalované chce zavést vyrovnávací řízení. Jest proto smlouva o převzetí dluhu ze dne 1. června 1922 neplatnou a nežalovatelnou a právem první soud z toho důvodu žalobu na zaplacení převzatého dluhu zamítl.

Čís. 3359.

Článek II. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n.

Bylo-li po 1. červenci 1923 pokračováno v první stolici v řízení o věci 100 Kč, nikoliv však 300 Kč převyšující, jest na další řízení a rozhodnutí jakož i opravné prostředky použití předpisů o řízení ve věcech nepatrných.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, R I 1102/23.)

V rozepři o 170 Kč bylo dne 10. července 1923 pokračováno v řízení u procesního soudu první stolice a téhož dne byl vynesena u přítomnosti obou stran rozsudek, jímž bylo žalobě vyhověno. Dne 7. srpna 1923 navrhl žalobce povolení exekuce. Soud první stolice exe-

^{rekursní}
kuci povolil, ~~odvolací~~ soud exekuční návrh zamítl, ježto byl učiněn před pravomocí exekučního titulu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dle čl. II. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n., byla hranice pro spory v nepatrných věcech zvýšena na 300 Kč. Tento zákon, jenž, vyjma čl. XII., nabyl účinnosti dnem 1. července 1923, neobsahuje přechodných předpisů o sporech již dříve zahájených, pročež lze dle obdoby (§ 7 obč. zák.) použití zásady čl. XVIII. odst. 3 cís. nař. ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. zák., dle níž předpisy o omezení práva dovolacího a stížnostního nevztahují se na rozhodnutí, která byla vydána v první stolici před působností novely, ani na případy, v nichž ústní jednání dle Šu 415 c. ř. s. bylo v první stolici skončeno dříve, než předpis, omezující opravné prostředky, nabyl účinnosti. Je-li tomu tak, dlužno hleděti k této zásadě též při řešení otázky, od které doby lze pokládati spornou věc za bagatelní ve smyslu Šu 448 c. ř. s. v novém znění, při čemž přichází obdobně v úvahu také ustanovení druhého odstavce Šu 453 c. ř. s., že předpisy o bagatelním řízení platí od doby, kdy hodnota předmětu sporu byla omezena na bagatelní hranici nebo pod ni. Ve sporu vymáhajícího věřitele proti povinné straně o náhradu škody 170 Kč konalo se poslední stání 10. července 1923, tedy již za účinnosti zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. Vzhledem k hořejším vývodům nelze pochybovati o tom, že již při tomto roku, jehož obě strany se účastnily, mělo býti jednáno dle předpisů o bagatelním řízení a že rozsudek, prohlášený za přítomnosti obou stran, stal se bez ohledu na dobu, kdy jim bylo doručeno jeho písemné vyhotovení, právoplatným 24. července 1923 (§§ 224 čís. 7, 225 odstavec druhý a 452 c. ř. s.). Exekuční návrh, podaný vymáhajícím věřitelem 7. srpna 1923, nelze proto, jak neprávem učinil rekursní soud, zamítnouti proto, že prý byl učiněn před pravomocí exekučního titulu.

Čís. 3360.

V ý s l o v n é s v o l e n í d o s a v a d n í h o m a j i t e l e f i r m y (čl. 22 obch. zák.) k u ž í v á n í d o s a v a d n í f i r m y n a b y v a t e l e m z á v o d u n e m u s í s e s t á t i p r á v ě s l o v y, s t a č í, d á n - l i s o u h l a s j a k k o l i v z ř e j m ě n a j e v o.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, R I 1104/23.)

Rejstříkový soud zapsal při firmě »S. a spol.«, že vystoupili z ní veřejní společníci Vojtěch S. a František S. a vstoupili místo nich jako veřejní společníci Antonín F. a Mathilda F-ová, a uvedl v důvodech: Ač výslovné svolení postupujících společníků v další vedení závodu pod firmou dosavadní vykázáno nebylo, byl zápis přece povolen, ježto oba vystupující společníci žádost ve formě notářsky ově-